

**ДОДАТКОВИЙ ПРОТОКОЛ
ДО КОНВЕНЦІЇ № 108 РАДИ ЄВРОПИ ПРО ЗАХИСТ ОСІБ У ЗВ'ЯЗКУ З АВТОМАТИЗОВАНОЮ
ОБРОБКОЮ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ ЩОДО ОРГАНІВ НАГЛЯДУ ТА ТРАНСКОРДОННИХ ПОТОКІВ
ДАНИХ**

Страсбург, 08.11.2001 р.

Преамбула

Сторони в цьому Додатковому протоколі до Конвенції про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних, відкритої для підписання в Страсбурзі 28 січня 1981 року (далі - "Конвенція"),

переконані у тому, що органи нагляду, виконуючи свої функції у повній незалежності, є елементом ефективного захисту осіб у зв'язку з обробкою персональних даних,

виходячи із важливості обміну інформацією між народами,

вважаючи, що із збільшенням обміну персональними даними через національні кордони, необхідно гарантувати ефективний захист прав людини та фундаментальних свобод, зокрема, право на недоторканість особистого життя стосовно таких обмінів персональними даними,

погодилися із наступним:

Стаття 1 – Органи нагляду

1. Кожна Сторона призначає один або більше органів нагляду, відповідальний за забезпечення принципів, які містяться у її внутрішньодержавному праві, що втілюють принципи, викладені у Розділах II та III Конвенції, та в цьому Протоколі.

2. а. З цією метою вищезазначений орган нагляду має, зокрема, повноваження щодо розслідування та втручання, а також право брати участь у судовому розгляді або повідомляти компетентні судові органи про порушення умов внутрішньодержавного права, що втілюють принципи, викладені у пункті 1 статті 1 цього Протоколу.

б. Кожний орган нагляду розглядає та приймає рішення щодо заяв будь-якої особи відносно захисту його/її прав і основних свобод відносно обробки персональних даних, в межах своєї компетенції.

3. Органи нагляду виконують свої функції у повній незалежності.

4. Рішення органу нагляду можна оскаржити у суді у разі, якщо вони викликали скарги.

5. Відповідно до положень Розділу IV, та не впливаючи на положення Статті 13 Конвенції, органи нагляду співробітничая між собою в тій мірі, наскільки це необхідно для виконання їхніх обов'язків, зокрема, шляхом обміну будь-якою корисною інформацією.

Стаття 2 – Транскордонні потоки персональних даних до користувачів, які не підпадають під юрисдикцію Сторони Конвенції

1. Кожна Сторона передбачає, що передача персональних даних користувачеві, що знаходиться під юрисдикцією Держави чи організації, які не є Стороною Конвенції, може відбуватися, тільки якщо така Держава чи організація забезпечує адекватний рівень захисту відповідної передачі даних.

2. Виходячи від положень пункту 1 статті 2 цього Протоколу, кожна Сторона може дозволити передачу персональних даних:

а. якщо внутрішньодержавне право забезпечує це у зв'язку з:

- специфічними інтересами суб'єкту даних, або

- перевагою законних інтересів, в особливості важливих суспільних інтересів, або

b. якщо гарантії, що, зокрема, можуть походити з договірних положень, надаються контролером, відповідним за передачу, та визнаються достатніми компетентними органами відповідно до внутрішньодержавного права.

Стаття 3 – Заключні положення

1. Сторони вважають положення статей 1 та 2 цього Протоколу додатковими статтями Конвенції, і усі положення Конвенції застосовуються відповідно.

2. Цей Протокол відкритий для підписання Державами, що підписали Конвенцію. Після приєднання до Конвенції на умовах, передбачених нею, Держави-члени Європейських Співтовариств можуть підписати цей Протокол. Цей Протокол підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню. Сторона, яка підписала цей Протокол, не може його ратифікувати, прийняти або схвалити, якщо вона раніше чи одночасно ратифікувала, прийняла, схвалила чи приєдналася до Конвенції. Документи про ратифікацію, прийняття, затвердження чи приєднання до цього Протоколу передаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

3. а. Цей Протокол набуває чинність в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати, на яку п'ять Держав, що підписали його, висловили свою згоду на обов'язковість для них цього Протоколу відповідно до положень пункту 2 статті 3.

b. Для будь-якої Держави, що підписала цей Протокол, і згодом висловила свою згоду на обов'язковість для неї цього Протоколу, він набуває чинність в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати передачі на зберігання документу про ратифікацію, прийняття чи затвердження.

4. а. Після набуття чинності цим Протоколом будь-яка Держава, що приєдналася до Конвенції, може також приєднатися до Протоколу.

b. Приєднання відбувається шляхом передачі на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи документа про приєднання, який набуває чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати його передачі на зберігання.

5. а. Будь-яка Сторона може в будь-який час денонсувати цей Протокол шляхом відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи.

b. Така денонсація набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

6. Генеральний секретар Ради Європи повідомляє Держави-члени Ради Європи, Європейських Співтовариств та будь-яку іншу Державу, що приєдналась до цього Протоколу, про:

a. будь-яке підписання;

b. здачу на зберігання або будь-якої документа про ратифікацію, прийняття, затвердження;

c. будь-яку дату набуття чинності цим Протоколом відповідно до статті 3;

d. будь-яку іншу дію або повідомлення, які стосуються цього Протоколу.

На посвідчення чого нижчепідписані, належним чином на те уповноважені представники підписали цей Протокол.

Вчинено в Страсбурзі 8 дня листопада місяця 2001 року, англійською та французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архівах Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надсилає завірені копії кожній Державі-члену Ради Європи, Європейських Співтовариств та будь-якій іншій Державі, якій було запропоновано приєднатися до Конвенції.

